

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΣΜΟΙ

ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΔΙΚΕΣ

Ένας τρυφερός σύζυγος. Πώς μάλλωσε με το δέρμα του το εγκάυμα της σύζυγού του. Η άρροσείζ των γιατρών. Όπου χανονται τα δυο κομμένα πόδια. Το σπέρτο, το σπέρτο και το φτάρνισμα, κτλ.

Ένας Νεουορκέζος, ο Τζωρτζ Λοβεζζού, έδωσε πρό καιρού ένα κομμάτι απ' το δέρμα του, για...να μπαλωθ η κάποιο φρικτό εγκάυμα το οποίο είχε πάθει η σύζυγός του.

Όταν όμως τελείωσαν και η υπό συγκινητικές αυτές εγχειρήσεις, ο Λοβεζζού παρατήρησε, ότι οι γιατροί τόν...έγδαρον περισσότερο απ' όσο χρειαζόταν για να μπαλωθ το εγκάυμα της συζύγου του.

Φρενιασμένοι λοιπόν για την επιπολαιότητα αυτή των γιατρών, τούς ένηγαγε στο δικαστήριο, ζητώντας 2 χιλιάδες λίρες για άποζημίωσι.

Το δικαστήριο αναγνώρισε το δίκαιο του, αλλά περιώρισε την άπαιτήσί του μονάχα σε 100 λίρες!..

Πάλι λιγάκι ακριβό τό...τομάρι του Λοβεζζού!..

***

Γιά το μακάθριο του πράγματος άείζει ν' αναφέρουμε και μιά δίκη, η όποια πρόκειται να διεξαχθ αυτές τις ήμερες στο Σικάγο.

Ο Τζάημς Δοξτάτορ, υπάλληλος της σιδηροδρομικής Έταιρείας Μίσιγγαν, έπεσε θύμα δυστυχίματος κι' έχασε τα δυο πόδια του, τά όποια του κόπηκαν έντελώς απ' το γόνατο και κάτω.

Μέσα στη σύγχυσι που έπακολούθησε μετά το δυστύχημα, τά δυο κομμένα πόδια του δυστυχισμένου Δοξτάτορφ έξαφαιστήχον. Όσως να τά πέταξαν στα σκουπίδια οι επιπόλαιοι καθαριστάι της σιδηροδρομικής γραμμής. Κι' όταν τά ζήτησε η κυρία Φανή Δοξτάτορ, σύζυγος του θύματος, για να τά...κηδέυση, δέν θρέθηκαν πουθενά!..

Έξαλλη απ' την άκαταστασία και την άδισφορία αυτή, η κυρία Δοξτάτορ, ένηγαγε την Έταιρεία—υπεύθυνη κατά την γνώμη της για τά σφάλματα των υπαλλήλων της—και ζητάει άποζημίωσι 550 λιρών!

***

Κι' ένα έξωφρενικό: Σ' ένα έστιατόριο του Σικάγο, ο κ. Φόλκ, μόλις χόρτασε, έβγαλε να κσπισίη άπολαυστικά το ποόρο του. Έπειδή όμως δέν είχε σπέρτα, ζήτησε εύγενικά απ' τόν πλαιγιό του κ. Δάδιδσον.

Πρόβημος ο κ. Δάδιδσον, έβγαλε το κουτί, άναψε ένα σπέρτο και το πρόσφερε στον κ. Φόλκ.

Δυστυχώς όμως, ο κ. Φόλκ φαρνίσθηκε δυνατά εκείνη τη στιγμή, κι' έτσι όχι, μόνον έσβυσε το σπέρτο, αλλά...ραντισε και τά μούτρα του κ. Δάδιδσον.

Έπακολούθησαν μερικές βίαιες φράσεις, ο κ. Δάδιδσον σνεληθήφω ός ταραξίας, κι' όταν πληρώσε το σχετικό πρόστιμο στον άστυφύλακα, ένηγαγε κατόπιν τόν κ. Φόλκ στα δικαστήρια.

Τού ζητάει δέκα χιλιάδες λίρες (άρθρ. 10.000) άποζημίωσι, γιατί με τό να ζήτηση σπέρτο και να φαρνισθ κατόπιν, έγινε άφορμή να γραφθ στα δικαστικά δεφτέρια το άκκληδίωτο ως τότε όνομά του!..

***

Τέλος, ο κ. Γκρίσσομ, απ' την Ουσσαςγκτόνω, κατήγγειλε τόν πενθερό του κ. Ριχαρδσον και ζητεί άποζημίωσι είκοσι χιλιάδων λιρών, διότι με τίς...σπιγνίσεις του και με την κακογλωσσία του έμάρανε την άγάπη και την άφοσίωσι της συζύγου του σ' αυτόν!..

Όταν, δηλαδή, ο κ. Γκρίσσομ γύριζε απ' το γραφείο του, η σύζυγός του έτρεχε να τόν προπάρτηση πρόχαρη, άποκαλώντας τον με τά τρυφερότερα χαιδευτικά επίθετα.

Ο κ. Ριχαρδσον όμως, ό όποιος έτυχε να είνε πολλές φορές παρών στις συζυγικές αυτές διαχτυκίότητες, έμπαινε στη μέση άπρόκλητος, κι' έκανε σφοδρές παρατηρήσεις στην κόρη του: Την μάλωνε για τά «παιδίστικα» κι' ελάχιστα σοδαρά αυτά κομμάτια της. Κατόπιν δέ της έκανε ιδιαίτερος έπαιρημμένες βεβαιές, για την σοδαρότητα και την άξιοπρέπεια μιás υπάνδρου κυρίας!..

Τό αποτέλεσμα ήταν να μετριασθ ό ένθουσιασμός της νεαρής συζύγου και να στερηθ ό δυστυχισμένος κ. Γκρίσσομ εις τρυφερότητες αυτές της άγαπημένης του.

Γι' αυτό και «μένα πνέων» κατά το πεζού πενθερό του, τόν ένηγαγε στα δικαστήρια με το πρότυπο αυτό...δικαιολογητικό.

Ο Θεός να μάς φυλάη απ' την Άμερικη και απ' τούς Άμερικάνους!..

πολεμική κατά της άστυνομίας και ύπερ του δολοφόνου. Μιά μάλιστα άπό αυτές άπέδειξε με τίς έρευνες των συστακτών της ότι ο Λιαμπέρ δέν ήταν έκμεταλλεύτης των γυναικών του έρωτος! Παρ' όλην ώστόσο την άνασφάλτισή του Παρισίου, ό Λιαμπέρ κατατομήθηκε την 1ην Ιουλίου του 1910 στο βουλευτήριο Ά. ραγκά.

Μιά δόκλκρη έβδομάδα πριν άπό την έκτέλεσι του, ό δικηγόρος του πήγαμε κάθε μέρα στο κελλά του, που ήταν στολισμένο με άδεξια σχέδια, φτιαγμένα άπό το δολοφόνο, που παρισταναν τόν έαυτό του με τά «άγκαθωτά μανικέττια», γυναικες του δρόμου και άστυφύλακες.

—Δέν φοβάμαι το θάνατο! Έλεγε στο δικηγόρο του. Μήπως άν μου δώσουν χόρι θα σθύσουν την καταδίκη μου ως «έκμεταλλευτού των γυναικών»;...

Στις τρεις ή ώρα το πρωί της «μοιραίας» μέρας, ό Λιαμπέρ έζυπησε, ντυθήκε μόνος του ήσυχα κι' έπειτα γυρίζοντας προς το δικηγόρο του, τού είπε μ' ένα χαμόγελο:

—Εύχαριστώ!..

Λίγες μέρες πριν τόν είχε παρακαλέσει: —Μή πέρα που θα με «κόψουν», θα μ' εύχαριστήσετε πολύ, άν μου φέρετε μιá πλάκα σοκολάτας.

Ο δικηγόρος του λοιπόν δέν την είχε ξεχάσει. Ο Λιαμπέρ την πήρε κι' άρχισε να την τρώη χαμογελώντας.

—Είσαι πολύ καλός... τού είπε, εύχαριστημένος, σαν παιδί. Έπειτα, όταν οι βοηθοί του δημίου θέλησαν να τόν πάρουν μαζί τους, τούς είπε με εύγένεια:

—Μιά στιγμή, κύριοι!..

Κι' έγραψε ένα συγκινητικό γράμμα στη μητέρα του. Όστερα τό έδωσε στο δικηγόρο του μαζί με μερικά σχέδιά του για «ένθυμα» και ζήτησε να πιη κάτι, γιατί διψούσε.

Ο άρχιφύλακας τού έφερε το συνηθισμένο ποτήρι με το ρομ με τόν μελλοθανάτων.

—Δέν ήμουν μεθυσμένος, όταν σκότωσα τούς άστυφύλακες, είπε ο Λιαμπέρ. Δέν θέλω λοιπόν να μεθύσω μπροστά στο θάνατο. Δέν τόν φοβάμαι!..

Κι' ήπιε ένα ποτήρι νερό.

Όστερ' άπό λίγα λεπτά της ώρας θρισκόταν μπροστά στη λαμπτήρο. Τότε, άντι να χάσει την ψυχραιμία του, φώναξε δυνατά για να τόν άκούση όλος ο κόσμος:

—Δέν είμαι έκμεταλλευτής! Δέν είμαι!..

Κι' έσκυψε το κεφάλι του...

Η έκτέλεσις του Λιαμπέρ έμεινε ιστορική στον ύπόκομο του Παρισίου. Άκόμη και σήμερα θεωρείται ως ένας μάρτυρας, ένα θύμα των άστυφύλακων που δέν τόν έχόνευαν, γιατί ήταν πεισματάρης», όπως ύποστηρίζουν οι άπάχηδες της κοσμοπόλεως.

ΠΩΛ ΜΠΡΕΝΓΚΙΕ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο γνωστότατος στην άρχαιότητα φιλόσοφος Άθαυκος—για τόν όποιο μάλιστα όμιλεί συχνά κι' ο Λουκιανός—έγινε περίφημος για την έξης πράξι του:

Κάποτε έπιασε έξαφνα φωτιά το σπίτι του. Τόσο δέ είχε ριζωμένο μέσα του το άσθημα της φιλίας, ώστε άρπαξε άμέσως έναν στενόν του φίλο, τόν όποιο φιλοξένωσε και τόν έσωσε άπ' τίς φλόγες.

Άφου τόν έβαλε σε μέρος ασφαλές, ξαναμπήκε μέσα, για να σώση τη φορά αυτή τη γυναίκα του και τά παιδιά του. Άλλά δυστυχώς ήταν άργά πειά, γιατί οι τοίχοι είχαν γκρεμισθ κι' η οικογένεια τού βρήκε οικτρό θάνατο!

Σε όσους άργότερα τόν κατηγορούσαν και τόν έπιτιμούσαν δριμύτατα, γιατί έσωσε το φίλο του κι' όχι τη γυναίκα του και τά παιδιά του, ό Άθαυκος άπαντούσε:

—Προτίμησα να σώσω το φίλο μου, γιατί είνε δυσκολότερο να ξανάθρω άλλον ειλικρινή σαν κι' αυτόν, παρά να παντρωτώ μιá άλλη γυναίκα και να κάνω παιδιά μαζί της!..

***

Σε μιá έπίσημη πανήγυρι στις Θήβας, όλοι οι Θηβαίοι, ντυμένοι τά γιορτινά τους, περιερχόντουσαν τά φιλικά σπίτια, πίνοντας και διασκεδάζοντας.

Μονάχα ό Έπαμεινώνδας έφερνε βόλτες άγρυπνος στα τέχνη, ντυμένος τά καθημερινά του και κατηφής.

Όταν δέ μερικοί φίλοι του τόν κάλεσαν να διασκεδάση μαζί τους, εκείνος άποκρίθηκε:

—Άν κάνω τά ίδια με σας, θα είμαι κι' εγώ το βράδυ μεθυσμένος σαν κι' εσάς... Ποιός θα φροντίση τότε για την ασφάλεια της πόλεως;

